

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: V. T. C., narozený „X“,
státní příslušnost Vietnam,
zajištěný v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
se sídlem Balková 1, 331 65 Balková,
zastoupený advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským,
se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
se sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 1. 2019, č. j. KRPU-16845-23/ČJ-2019-040022-SV-ZZ,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému **se přiznává** odměna ve výši **8 228 Kč**, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Odůvodnění:

1. Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě ve znění jejího doplnění ze dne 25. 2. 2019 prostřednictvím jemu ustanoveného právního zástupce domáhal zrušení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 23. 1. 2019, č. j. KRPU-16845-23/ČJ-2019-040022-SV-ZZ, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce se podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění, přičemž dle ust. § 124 odst. 3 téhož zákona doba trvání zajištění byla stanovena na 90 dnů od okamžiku omezení jeho osobní svobody, k čemuž došlo dne 22. 1. 2019 v 16:00 hodin.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě ve znění jejího doplnění namítal, že žalovaná nesprávně posoudila využitelnost zvláštních opatření dle ust. § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Hodnocení žalované považuje žalobce za zjevně nesprávné a zavádějící. Žalovaná principiálně odmítá využitelnost zvláštních opatření pro absenci důvěry k žalobci. Žalovaná nedostatečně zhodnotila, že žalobce se nedopustil jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu na území České republiky v řádu několika hodin a nikdy v minulosti se neprotivil jakémukoliv správnímu rozhodnutí. Při hodnocení údajného úmyslu žalobce vycestovat znovu do Německa žalovaná vycházela z jeho ilegální cesty přes Českou republiku, avšak nedostatečně zhodnotila, že žalobce vstoupil na území Evropské unie (Rumunsko) legálně a jeho nelegální vstup do schengenského prostoru byl způsoben tím, že mu byl vzat jeho cestovní pas patrně zprostředkovateli jeho transferu do Německa. Dále žalovaná nedostatečně zhodnotila, že žalobce po svém zajištění českou policií nevyjádřil úmysl nespolupracovat s českými orgány a nijak nerozporoval své porušení pravidel pobytu v schengenském prostoru, jakož i možnost vrátit se do Vietnamu. Žalovaná nedostala své povinnosti přihlídnout k míře závažnosti protiprávního jednání, jehož se žalobce dopustil. Pouhý nelegální pobyt nestačí ke klíčovému závěru žalované, že v případě žalobce nelze přistoupit k rozhodnutí o uložení zvláštních opatření. Dále zdůraznil, že přestože aktuálně nemá dostatečnou hotovost ke složení finanční záruky, je možné očekávat, že pokud byl schopný zajistit si legální vstup na území Evropské unie, dokáže si obstarat i prostředky pro pobyt v České republice i na cesti zpět do Vietnamu za pomoci ze strany organizace IOM či ze strany sociálních charitních organizací. Touto skutečností, čili uložení zvláštního opatření dle ust. § 123 b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců se však žalovaná vůbec nezabývala.
3. Na podporu svých tvrzení poukázal žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011-57, ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18, a ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapitulovala předcházející správní řízení. Žalovaná poukázala na to, že žalobce si byl své nelegální cesty v rámci schengenského prostoru vědom, neboť uvedl, že ví, že potřebuje cestovní doklad a vízum, o čemž svědčí rovněž i skutečnost, že z Vietnamu do Rumunska vycestoval letecky s platným cestovním dokladem a vízem platným pro Rumunsko. Cílem žalobcovy cesty přitom jednoznačně dle jeho slov bylo Německo, kde chtěl vydělat peníze na obživu své rodiny ve Vietnamu. Následně již cestoval po Evropské unii nelegálně, v Rumunsku mu nějaký Rumun odebral cestovní pas, takže cestovním dokladem v současnosti nedisponuje. Žalobce nemá žádné finanční prostředky, aby si zajistil stravu, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ubytování a doklady pro vycestování, neboť sám uvedl, že pokud by byl propuštěn na svobodu, na cestu zpět do Vietnamu by využil pomoc ze strany organizace IOM či ze strany sociálních charitních organizací. Žalovaná konstatovala, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle ust. § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců nebylo možné, neboť by tím byl ohrožen výkon správního vyhoštění. Je zcela zřejmé, že cílem cesty žalobce bylo a je Německo, a to z čistě ekonomických důvodů. Žalobce se nepodrobil kontrole na vnější hranici schengenského prostoru, kdy cestoval v dodávce, dále cestoval v osobním automobilu, to vše za pomoci převaděče. Ochota a schopnost respektovat případně uložené zvláštní opatření za účelem vycestování byla dle žalované v případě žalobce podstatně snížena dosavadním chováním žalobce, tedy cíleným záměrem nelegální cesty do Německa za lepší práci bez patřičných dokladů a povolení. Tím dal žalobce dle žalované jednoznačně najevo, že nehodlá respektovat právní předpisy upravující pobyt občanů třetích zemí na území Evropské unie, a proto žalovaná pochybuje o tom, že by žalobce hodlal respektovat povinnost uloženou zvláštním opatřením. S ohledem na skutečnost, že žalobce nemá na území České republiky žádného rodinného příslušníka, nemá žádnou možnost ubytování v České republice a nedisponuje žádnými finančními prostředky, dospěla žalovaná k závěru, že není možné uložit žalobci zvláštní opatření za účelem vycestování. Žalovaná konstatovala, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle ust. § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců nebylo možné, neboť by tím byl ohrožen výkon správního vyhoštění, bylo by to neúčelné a ohrožovalo by to soukromý život žalobce, jelikož ten by byl ponechán bez finančních prostředků. Dále žalovaná zdůraznila, že žalobci není vytýkán pouze nelegální pobyt na území České republiky v řádu hodin, ale neoprávněný vstup a pobyt v několika státech Evropské unie, tedy přinejmenším v Maďarsku, Slovensku, v České republice a Německu. Žalovaná rovněž rozporovala, že by rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18, byl aplikovatelný na dotčený případ, jak tvrdil žalobce.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a podle ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť právní zástupce žalobce i žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasili.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
7. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Z oznámení zahájení správního řízení ze dne 23. 1. 2019, č. j. KRPU-16845-16/ČJ-2019-040022-SV-ZZ, vyplývá, že dne 22. 1. 2019, v 01:20 hodin byl žalobce podezřelý, že na území Německa vstoupil bez cestovního dokladu, povolení k pobytu nebo víza. V rámci readmisní dohody byl žalobce převzat hlídkou Policie České republiky od německých orgánů. Žalobce byl podle ust. § 27 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o Policii“), zajištěn dne 22. 1. 2019 v 16:00 hod., neboť byl důvod se domnívat, že cizinec neoprávněně vstoupil na území České republiky nebo zde neoprávněně pobýval. Z těchto důvodů bylo správním orgánem rozhodnuto podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 zákona o pobytu cizinců o vydání rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Oznámení bylo žalobcem vlastnoručně podepsáno a to za přítomnosti tlumočníka, jak je zřejmé z jeho vlastnoručního podpisu na uvedeném rozhodnutí. Žalobce také svým podpisem stvrdil, že převzal stejnopis tohoto oznámení.

8. Z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 23. 1. 2019 soud zjistil, že cílem žalobce bylo dostat se do Německa, kde chtěl nelegálně pracovat a za tím účelem si ve Vietnamu zajistil za úplatu 7 000 dolarů nelegální (převaděčskou) cestu, kterou absolvoval letecky z Vietnamu přes Dubaj do Rumunska, kam měl zajištěno vízum a kde mu posléze rumunský převaděč odebral cestovní doklad, dále cestoval vozem spolu ještě s jedním Vietnamcem mimo jiné přes území Česka směrem do Německa. V Německu všal byl žalobce zadržen a vrácen zpět na české území. Na Česko ani na Evropskou unii žalobce nemá žádné rodinné, kulturní či majetkové vazby, v Evropě je poprvé. Rovněž žalobce sdělil, že nemá prostředky, aby si zde zajistil ubytování či návrat do Vietnamu, ani zde nikoho nezná. V návratu do Vietnamu žalobci brání pouze finanční překážky a dluhy v zemi původu, žijí tak dosud jeho rodiče, dále jeho 7 sourozenců a také jeho manželka a 4 jejich děti. Dále žalobce uvedl, že si vědom skutečnosti, že ke vstupu na území států Evropské unie potřebuje cestovní doklad a vízum. Vyhoštění z území České republiky nebude mít dopad do jeho soukromého a rodinného života, toliko bude mít finanční dopad, jelikož ve Vietnamu nemůže sehnat práci a živit tak svoji rodinu.
9. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jestliže bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Podle odst. 2 je v řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
10. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. Podle ust. § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.
12. Podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o Policii je policista oprávněn zajistit cizince, jestliže je důvod se domnívat, že cizinec neoprávněně vstoupil na území České republiky nebo zde neoprávněně pobývá. Podle odst. 2 o zajištění cizince podle odstavce 1 policista bez zbytečného odkladu informuje orgán, který rozhoduje o ukončení pobytu na území České republiky nebo o správním vyhoštění. Policista je oprávněn cizince zajistit do doby, než tento orgán cizinci doručí rozhodnutí o ukončení pobytu nebo sdělení o zahájení řízení o správním vyhoštění.
13. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované, dle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
14. Soud se zabýval otázkou, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné v rozsahu žalobních námitek, neboť k meritornímu přezkumu může soud přistoupit pouze v případě rozhodnutí, které je mimo jiné srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí v nedostatečném vyhodnocení existence vážné újmy.
15. Jak vyplynulo ze správního spisu předloženého žalovanou a ze žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaná v rámci své úvahy vycházela zejména z informací poskytnutých žalobcem v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 23. 1. 2019. Z uvedené listiny vyplynulo, že cílem jeho cesty bylo Německo, kde chtěl nelegálně pracovat, aby mohl zabezpečit svoji početnou rodinu ve Vietnamu. Žádné obavy o svůj život v případě návratu do země původu neměl, ani by v případě správního vyhoštění nedošlo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života, neboť k Vietnamu má vřelý vztah. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že při kontrole německou hlídkou žalobce nedisponoval cestovním dokladem s platným vízem, nebo povolením platným pro vstup a pobyt v Schengenském prostoru, a proto byl německou hlídkou zajištěn. Na základě readmisní dohody byl žalobce předán českým správním orgánům a byl s ním sepsán protokol o podání vysvětlení. Na základě výpovědi žalobce žalovaná dovodila, že nelze účinně uložit zvláštní opatření za účelem vycestování, neboť v protokolu o podání vysvětlení žalobce uvedl, že v České republice nikoho nezná, nemá na jejím území žádný majetek ani jiné ekonomické poměry. K České republice jej neváží žádné společenské a kulturní vazby. Ve Vietnamu žije jeho rodina a na zpáteční cestu do Vietnamu nemá dostatek finančních prostředků. Žalovaná dovodila, že jeho snahou je pobývat na území Schengenského prostoru, neboť, jak uvedl, jeho cílem je Německo, kde chce pracovat. Žalobce tedy vyjádřil úmysl, a to neopustit území Schengenského prostoru, zároveň na území České republiky nemá nikoho, u něž by si mohl zajistit ubytování nebo kdo by za něho mohl složit finanční záruku, a na zajištění ubytování a složení finanční záruky z vlastních prostředků nemá dostatek financí. S ohledem na shora uvedené soud napadené rozhodnutí posoudil jako přezkoumatelné, neboť žalovaná v něm podrobně rozvedla, z jakých důvodů byl žalobce zajištěn, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházela, a proč nepřistoupila k uložení zvláštního opatření.
16. Na tomto místě soud konstatuje, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyhoštění z území České republiky. Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo.

17. Při hodnocení odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je také nutno vzít v úvahu již shora zmíněnou předběžnost rozhodnutí o zajištění, která je zdůrazněna i tím, že toto rozhodnutí je prvním úkonem v řízení (srov. ust. § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců) a správní orgán tak vychází z dosud nekompletních spisových materiálů (řízení o správním vyhoštění je teprve zahájeno), které však v daném případě dostatečně odůvodňují rozhodnutí o zajištění.
18. V daném případě žalovaná v rámci své rozhodovací činnosti především vycházela z vyjádření samotného žalobce a v dostatečné míře posuzovala jeho konkrétní situaci s přihlédnutím k podkladům nashromážděným žalovanou před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí, jak byly přdestřeny shora. Navíc žalobce při svém zadržení ani neuváděl, že se obává o svůj život v zemi původu a ani po prvním vstupu do bezpečných zemí včetně České republiky nepožádal o mezinárodní ochranu, neboť po svém legálním vstupu do Rumunska chtěl nelegálně pobývat a pracovat v Německu. Cestu podnikl za úplatu prostřednictvím převaděčů. Ani potencionálně se tak proto nejedná o překážky bránící zajištění žalobce či o překážky realizace správního vyhoštění, které by byly v době rozhodování o zajištění známy nebo před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo.
19. V tomto směru musí soud podotknout, že při rozhodování o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince je soud vázán ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., kde je výslovně uvedeno, že při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Jestliže žalobce uvádí, že žalovaná neuložila zvláštní opatření místo zajištění žalobce, pak soud konstatuje, že žalovaná se možností uložení zvláštních opatření zabývala v napadeném rozhodnutí v dostatečném rozsahu, a to konkrétně na stranách 5 až 6 napadeného rozhodnutí.
20. Při svých úvahách, zda žalovaná postupovala správně, když neuložila zvláštní opatření místo zajištění žalobce, vycházel soud z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29, a ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34 (dostupné na www.nssoud.cz), z nichž vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat. Dále soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 283/2016-31, v němž je uvedeno, že: *„Uložení zvláštních opatření proto musí být upřednostněno před zajištěním. Zároveň však uložená zvláštní opatření musí být skutečně účinná. NSS dovodil v řadě rozhodnutí, že volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, mezi něž lze řadit také zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a zároveň nesmí existovat důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Předpokládá se, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupat ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince.“*
21. Ve věci není sporu o tom, že žalobce žádným cestovním dokladem, vízem či povolením pobytu nejen pro Českou republiku, ale ani pro Německo, nedisponoval. Žalobce vědomě Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nelegálně vstoupil a pobýval na území České republiky a členských států Evropské unie, jeho cílem bylo pobývat a nelegálně pracovat v Německu, na území České republiky nemá žádné vazby ani finanční prostředky, takže všechny tyto skutečnosti ve svém souhrnu zjevně svědčí o tom, že je u něj dáno nebezpečí útěku a tím maření v budoucnu potencionálně uloženého správního vyhoštění. Žalovaná přitom v žalobou napadeném rozhodnutí legitimně dovodila, a to na str. 5 a 6, že v případě žalobce není možná aplikace zvláštních opatření. Žalovaná v tomto směru v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí výslovně uvedla, že žalobce nedisponoval žádným cestovním dokladem, kterým by se mohl prokázat pobytové kontrole, neboť předložil pouze vietnamský identifikační doklad prokazující jeho totožnost, a sám tvrdil, že nemá na území České republiky žádné příbuzné, a proto nemůže správnímu oránu oznámit adresu místa pobytu, kde by se do svého vycestování ze země zdržoval, nedisponuje finančními prostředky k zajištění ubytování či ke složení finanční záruky a vzhledem k jeho chování neskýtá žádnou záruku, že by se osobně hlásil polici v době k tomu stanovené. Žalovaná dále přihlédla k tomu, že žalobce z Rumunska vycestoval s úmyslem neoprávněně vstoupit na území členských států Evropské unie, nelegálně pracovat v Německu a hodlal se tak před státními orgány na území států Evropské unie skrývat. V případě žalobce tak podle žalované existuje reálný předpoklad, že by mohl ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná vycházela zejména z vyjádření samotného žalobce, z něhož vyplynula nemožnost aplikace zvláštního opatření za účelem vycestování z území.

22. K tomu soud konstatuje, že žalobce nejenže vědomě nelegálně cestoval přes území České republiky, ale chtěl nelegálně pracovat v Německu. Za této situace je zde důvodná obava, že by žalobce se správními orgány nespolupracoval a případnému správnímu vyhoštění se vyhýbal. Navíc nic nenasvědčuje tomu, že by si žalobce mohl jakkoliv adekvátní finanční prostředky na území České republiky za účelem realizace zvláštních opatření opatřit. Tvrzení žalobce, že by si mohl opatřit prostředky pro adekvátní dočasný samostatný pobyt na území České republiky a opatřit si prostředky na cestu zpět do Vietnamu, jsou pouze teoretické, ničím nepodložené úvahy, když i právní zástupce byl v předmětném řízení žalobci ustanoven pro nedostatek prostředků. Naopak se lze důvodně domnívat, že by žalobce po propuštění ze zajištění opět (nelegálně) směřoval na území Německa. Podmínky pro uložení zvláštního opatření tak nebyly v případě žalobce dány a žalovaná postupovala ve věci zcela správně.
23. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl.
24. Současně soud dle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a ta je navíc ani nepožadovala.
25. Výrokem III. rozsudku soud dle ust. § 35 odst. 9 s. ř. s. přiznal odměnu ustanovenému právnímu zástupci žalobce, Mgr. Jindřichovi Lechovskému, jenž byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 5. 2. 2019, č. j. 78 A 5/2019-20. Dle citovaného ustanovení totiž hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle ust. § 7 bod 5, ust. § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí věci - § 11 odst. 1 písm. b), doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 1 428 Kč odpovídající 21 % DPH, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Odměna bude zástupci vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k jeho rukám z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 15. března 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.